

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Mgr. Bc. J. N.**
bytem Č. 802/8, B.
zastoupen JUDr. Evou Burdovou, advokátkou
sídlem Malinovského náměstí 4, Brno

proti
žalované: **Mendelova univerzita v Brně**
sídlem Zemědělská 1665/1, Brno

o žalobě proti rozhodnutí rektorky žalované ze dne 4.4.2018, č.j. 6770/2018-921,

takto:

- I. Rozhodnutí rektorky žalované ze dne 4.4.2018, č.j. 6770/2018-921, a rozhodnutí děkana Provozně ekonomické fakulty žalované ze dne 7.2.2018, č.j. 2235/2018-191, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 450 Kč k rukám JUDr. Evy Burdové, advokátky, sídlem Malinovského náměstí 4, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí rektorky žalované ze dne 4.4.2018, č.j. 6770/2018-921, kterým rektorka žalované rozhodla o návrhu žalobce označeném jako „Žádost o zrušení vyměřeného poplatku za delší studium v bakalářském studiu na Provozně ekonomické fakultě v Manažersko-ekonomickém oboru“, kterým žalobce napadl rozhodnutí děkana Provozně ekonomické fakulty žalované ze dne 7.2.2018, č.j. 2235/2018-191, kterým byl žalobci podle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“), vyměřen poplatek ve výši 11 260 Kč za dalších započatých šest měsíců delšího studia počínaje dnem 28.1.2018 tak, že se žádosti žalobce o zrušení poplatku nevyhovuje.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce předně namítá, že překročil standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok o 10 dní nikoli vlastní vinou. Žalobce složil státní závěrečné zkoušky v daném semestru dne 6.2.2018, čímž ukončil bakalářské studium; dřívější termín zkoušek nebyl k dispozici. Žalobce byl ke studiu přijat na základě přijímací zkoušky v řádném termínu dne 28.6.2012 a od tohoto data mu bylo po dnech počítáno studium. Žalobce je znevýhodněn oproti studentům, kteří byli do stejného studia přijati později, kupř. „na odvolání“ a měli by za stejné situace kratší dobu studia a poplatek by jim vyměřen nebyl; žalobce v této souvislosti namítá porušení zásady rovnosti ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Ani termín zápisu do studia nezávisí na vůli studenta. Podle žalobce byly porušeny zásady legitimního očekávání, právní jistoty a předvídatelnosti; nedodržení nebo překročení lhůty se nemůže domáhat strana, která toto porušení způsobila.
3. Podle žalobce dále z § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách plyne, že není možné vyměřit poplatek po ukončení studia, tj. v době, kdy již dotyčná osoba není studentem, jak tomu bylo v jeho případě.
4. Žalobce dále poukazuje na to, že děkan Provozně ekonomické fakulty žalované poznačil na odvolání žalobce návrh na snížení poplatku na 0 Kč. Rektorka žalované se uvedeným návrhem děkana nezabývala, současně se ani nevypořádala s argumentací žalobce. Prvostupňové rozhodnutí dále odkazuje na rozhodnutí rektorky, které však není blíže identifikováno. Podle žalobce nebylo rovněž na správních rozhodnutích vyznačeno, kdy došlo k jejich vypravení. V napadeném rozhodnutí žalované bylo dále uvedeno chybné datum narození žalobce; oprava tohoto údaje byla provedena způsobem, který vzbuzuje v žalobci podezření, že došlo k manipulaci s jeho spisem, neboť došlo k antedatování provedení opravy.
5. Svoji argumentaci žalobce rozvedl v podané replice a z výše uvedených důvodů navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí rektorky žalované i jemu předcházející rozhodnutí děkana Provozně ekonomické fakulty žalované o vyměření poplatku zrušil. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu.

II. Shrnutí vyjádření žalované

6. Žalovaná nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Zároveň připouští, že v napadeném rozhodnutí bylo chybně uvedeno datum narození žalobce a že v prvostupňovém rozhodnutí je namísto odkazu na zákon o vysokých školách, čl. 34 Statutu žalované a nařízení rektorky č. 2/2017 ze dne 31.5.2017 chybně odkazováno na neidentifikované rozhodnutí rektorky. Podle žalované je dále skutečnost, že „obálka s rozhodnutím“ nebyla vyznačena doložkou „vyznačeno dne“, pouze formální vadou, která nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
7. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejšími soudem, i při jednání soudu. Žalovaná navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. V projednávané věci byl žalobci vyměřen poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách. O tom, že žalobce studium ukončil dne 6.2.2018, přičemž rozhodnutí o vyměření poplatku je datováno ke dni 7.2.2018 a bylo mu zasláno dne 13.2.2018, mezi účastníky řízení sporu není. Není sporné (a odpovídá to obsahu prvostupňového rozhodnutí) ani to, že žalobce nastoupil ke studiu programu B6208 Ekonomika a management na Provozně ekonomické fakultě žalované dne 28.6.2012 a jeho studium bylo přerušeno od 19.6.2015 do 19.1.2017. Počet dní studia činil 1 461. Z výpisu ze studijní evidence plyne, že uvedené studium žalobce ukončil státní závěrečnou zkouškou dne 6.2.2018. Žalovaná nerozporuje ani argument žalobce, že určila pro státní závěrečnou zkoušku termín 6.2.2018 a že dřívější termín nebyl k dispozici.
11. Žalovaná odkazuje na pravidla pro stanovení výše, formy placení a splatnosti poplatků spojených se studiem uvedená v čl. 34 Statutu žalované ze dne 16.5.2017 a nařízení rektorky žalované č. 2/2017 ze dne 31.5.2017, s tím, že uvedené dokumenty jsou zveřejněny na internetových stránkách žalované; zdejší soud ověřil, že citované dokumenty (resp. jejich relevantní pasáže) jsou součástí správního spisu, s nímž se mohl žalobce seznámit, proto jimi u jednání nedokazoval. Dokazování interními dokumenty žalované nebylo třeba ani z toho důvodu, že pro klíčovou spornou právní otázku, kterou je nejprve třeba podle zdejšího soudu zodpovědět, tedy zda žalovaná vůbec byla oprávněna po řádném ukončení studia žalobce poplatek za studium vyměřit, je rozhodný obsah zákona o vysokých školách, který vymezuje pravomoci a působnost vysoké školy, tedy i žalované.
12. Správními soudy je ustáleně judikováno, že vysoké školy, a to veřejné, soukromé i státní, jsou vykonavateli veřejné správy, neboť jako státem autorizované privilegované subjekty zajišťují určité záležitosti ve veřejném zájmu, zejména poskytují vysokoškolské vzdělání. Tyto záležitosti zajišťují i vrchnostenskými formami činnosti veřejné správy, včetně

rozhodování o právech a povinnostech studentů a některých dalších osob, např. uchazečů o studium, uchazečů o jmenování docentem nebo profesorem. Toto rozhodování se uskutečňuje postupem podle zákona o vysokých školách (v různých případech různě formalizovaným) a podle vnitřních předpisů vysoké školy nebo fakulty s případným subsidiárním užitím správního řádu nebo alespoň základních zásad činnosti správních orgánů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č.j. 7 As 66/2010-119, č. 2597/2012 Sb. NSS).

13. Pokud jde o poplatky za studium, tak „*Vysoké školy jako nejvyšší článek vzdělávací soustavy umožňují v souladu s demokratickými principy přístup k vysokoškolskému vzdělání, získání odpovídající profesní kvalifikace a přípravu pro výzkumnou práci a další náročné odborné činnosti a přípravu mladých lidí pro život ve společnosti (§ 1 písm. b) a d) zákona o vysokých školách). Stanovení výše jednotlivých poplatků spojených se studiem náleží do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy (§ 6 odst. 1 písm. m)). Podle § 17 odst. 2 písm. f) je vnitřním předpisem veřejné vysoké školy mimo jiné statut, který obsahuje též ustanovení o poplatcích spojených se studiem. Poplatky za studium u veřejných vysokých škol představují poplatky za úkony spojené s přijímacím řízením (§ 58 odst. 1) poplatky za delší studium (odst. 3), poplatky za studium v cizím jazyce (odst. 4) a do 1. 9. 2016 - účinnosti novely zákona o vysokých školách provedené zákonem č. 137/2016 rovněž poplatky za tzv. další studium. Poplatky spojené se studiem jsou součástí příjmů rozpočtu veřejné vysoké školy (§ 18 odst. 2 písm. d)) a jsou příjmem stipendijního fondu, s výjimkou poplatků za studium v cizím jazyce (§ 18 odst. 7 a § 58 odst. 6).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2020, č.j. 7 As 556/2018-23).*
14. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.
15. Namítá-li žalobce, že z dikce § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách plyne, že mu nebylo možné vyměřit poplatek až po ukončení studia, tedy v době, kdy již studentem nebyl, tak zdejší soud mu dává za pravdu.
16. Podle § 55 odst. 1 zákona o vysokých školách se studium řádně ukončuje absolvováním studia v příslušném studijním programu. Dnem ukončení studia je den, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část.
17. Podle zdejšího soudu z dikce § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách („studuje-li student...“) jednoznačně plyne, že se pravidlo o stanovení poplatku za delší studium vztahuje pouze na osoby ve studiu, které probíhá; proto také rozhodnutí o vyměření poplatku lze vydat pouze za trvání studia, nikoli po jeho ukončení. Povinnost uhradit poplatek za delší studium přitom nevzniká automaticky ze zákona, ale je až důsledkem

jeho vyměření (dikcí zákona „stanovení“) vysokou školou. Zdejší soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry žalobcem citované odborné publikace: „Lze konstatovat, že vyměření poplatku „nestudentovi“ by bylo možno chápat jako jednání ultra vires, neboť by jím došlo k překročení rozsahu osobní působnosti aktů vysokoškolské samosprávy na osoby jí podřazené (členy akademické obce). Proti tomu by sice bylo možné namítat, že rozhodující je splnění podmínek pro vznik poplatkové povinnosti, které se váže k okamžiku, v němž podmínka osobní působnosti splněna byla, namísto okamžiku, kdy dochází k jeho faktickému vyměření. Jak ovšem opakovaně potvrdil Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. 3 As 35/2006, v rozsudku ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 9 As 8/2007 či v rozsudku ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. 7 As 13/2006), ke vzniku poplatkové povinnosti nedochází automaticky přímo ze zákona (tedy naplněním skutkových okolností), ale až autoritativním rozhodnutím správního orgánu.“ (Kudrová, V. Hmotněprávní aspekty poplatkové povinnosti studentů veřejných vysokých škol. Brno: Masarykova univerzita, 2014, s. 84. ISBN 978-80-210-7706-5).

18. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že uvedený právní názor je jednak nesprávný a dále již není aktuální s ohledem na právní úpravu zákona o vysokých školách po novele provedené zákonem č. 137/2016 Sb. účinné od 1.9.2016, k čemuž odkazuje na § 58 odst. 5 zákona o vysokých školách, podle něhož výši poplatků spojených se studiem pro následující akademický rok veřejná vysoká škola stanoví a zveřejní ve veřejné části svých internetových stránek nejpozději poslední den lhůty stanovené pro podávání přihlášek ke studiu; pokud vysoká škola stanoví a zveřejní výši poplatků pro následující akademický rok později, nelze od uchazečů přijatých ke studiu počínajícím následujícím akademickým rokem vybírat za studium v následujícím akademickém roce poplatky za studium ve vyšší výši, než která platila pro akademický rok, ve kterém byla přihláška podána. Pravidla pro stanovení výše, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy.
19. Bez ohledu na to, že žalovaná blíže nerozvádí, proč v důsledku novelizace zákona o vysokých školách provedené zákonem č. 137/2016 Sb. již není výše citovaný právní názor aktuální, tak zdejší soud se žalovanou nesouhlasí. Ani ze znění § 58 odst. 5 zákona o vysokých školách nelze dovodit opačný závěr, tedy že vysoká škola je oprávněna vyměřit poplatek za studium osobě, která již není studentem; citované ustanovení naopak dává vysoké škole pravomoci stanovit výši poplatků a pravidla jejich vyměření opět ve vztahu ke studentům, tedy osobám (uchazečům) již přijatým ke studiu a stále studujícím.
20. Podle zdejšího soudu ostatně ani za pomoci systematického výkladu zákona nelze než dospět ke stejnému závěru; podle § 68 odst. 1 písm. f) zákona o vysokých školách vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách, přičemž podle § 68 odst. 2 věty první zákona o vysokých je účastníkem řízení o právech a povinnostech studenta podle tohoto zákona pouze student. Žalovaná tak postupovala nezákonně, neboť vybočila z mezí svých pravomocí, resp. použila svoji pravomoc způsobem, ke kterému jí nebyla zákonem o vysokých školách svěřena, čímž rovněž nerespektovala její smysl a účel. Vyměření poplatku za delší studium až po jeho řádném ukončení studia je v rozporu se smyslem a účelem uvedeného poplatku, neboť poplatek za studium má funkci motivační a regulační s potenciálem vytvářet tlak na dokončení studia v předpokládaném termínu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2020, č.j. 7 As 556/2018-23). Právě k tomuto účelu má vysoká škola vymezeny pravomoci v rámci poplatkové agendy za

studium na vysoké škole. Podle zdejšího soudu tedy nemá vysoká škola ze zákona oprávnění rozhodnout o poplatkové povinnosti vůči „nestudentovi“. Opačný závěr neplyne ani z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2019, č.j. 29 Af 45/2017-49, na který pro podporu svého názoru odkazovala žalovaná u jednání; v uvedené věci soud posuzoval otázku placení poplatku za další studium u studujícího (bakalářského studijního programu Specializace v pedagogice, obor Lektorství cizího jazyka – německý jazyk, na Pedagogické fakultě MU) poté, co tento student již řádně ukončil studium magisterského studijního programu (Právo a právní věda, obor Právo na Právnické fakultě MU). Zdejší soud v citovaném rozsudku dospěl mimo jiné k závěru, že „Z komparace znění zákona o vysokých školách účinného před novelou provedenou zákonem č. 137/2016 Sb. a znění zákona účinného po této novele vyplývá, že dřívější právní režim byl postaven na rozlišování pojmů student a absolvent. Na absolventa (osobu, která řádně ukončila bakalářské či magisterské studium) se zásadně použilo ustanovení § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách (podle kterého mu bylo možné vyměřit poplatek za další studium, jehož výše byla ohraničena maximálně jednonásobkem zákonem stanoveného základu (§ 58 odst. 2) za každý započatý rok studia). Poplatek za delší studium podle ust. § 58 odst. 3 zákona (se započtením doby studia ve studijních programech ukončených jinak než řádně) mohl být absolventovi vyměřen pouze za předpokladu, že délka jeho dalšího studia přesáhla standardní dobu studia (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, č. j. 29 Af 12/2017-50, v němž se soud zabýval právě výkladem vztahu § 58 odst. 4 a § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, ve znění účinném do 31. 8. 2016). Novelou zákona č. 137/2016 Sb., účinnou od 1. 9. 2016 došlo ke změně v tom smyslu, že byla zrušena specifická úprava poplatků za studium absolventa bakalářského nebo magisterského studijního programu v dalším studijním programu (srov. důvodová zpráva k předmětné novele zákona). Nově pro všechny studenty (včetně absolventů, kteří již řádně dokončili bakalářské nebo magisterské studium) platí, že pokud student studuje déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok, je mu stanoven poplatek za (delší) studium za každých dalších 6 započatých šest měsíců studia, s tím, že do doby studia jsou započítány též doby všech předchozích studií, které byly ukončeny jinak než řádně. Vůči studentům, kteří nebyli absolventi, nedošlo předmětnou novelou zákona o vysokých školách k žádné změně. Změna právní úpravy se však dotkla absolventů, kterým bylo dříve možné vyměřit po dobu standardní doby studia pouze poplatek za další studium (bez ohledu na dřívější řádně neukončená studia) a poplatek za delší studium (se započtením dřívějších řádně neukončených studií) jim byl stanoven až po překročení standardní doby studia. Nově je absolventům vyměřen poplatek za delší studium stejně jako ostatním studentům, a to po překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok. Do doby studia se přitom započtou doby předchozích studií ukončených jinak než řádně.“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2019, č.j. 29 Af 45/2017-49). Z citovaných závěrů je zjevné, že v tomto případě byl poplatek vyměřován studentovi (v době, kdy studoval) dalšího studia za období, o které přesáhl standardní dobu studia.

21. Lze-li podle zákona o vysokých školách vyměřit poplatek pouze studujícímu (studentovi), v žalobcově případě postupoval již děkan Provozně-ekonomické fakulty žalované v rozporu se zákonem o vysokých školách, neboť žalobce dne 7.2.2018, ke kterému je datováno rozhodnutí o vyměření poplatku, již studentem nebyl, neboť studium dne 6.2.2018 řádně ukončil jeho absolvováním; tuto nezákonnost pak rektorka žalované nenapravila, čímž zatížil své

rozhodnutí stejnou vadou. Uvedený postup má proto za následek nezákonnost rozhodnutí o vyměření poplatku, jakož i napadeného rozhodnutí.

22. Nad rámec uvedeného zdejší soud dále dodává, že přestože je nepochybné, že žalobce dobu studia překročil (žalobce nastoupil ke studiu dne 28.6.2012, přičemž studium měl přerušeno od 19.6.2015 do 19.1.2017, a standardní délka studijního programu, který žalobce studoval, činila podle rozhodnutí děkana Provozně ekonomické fakulty žalované o vyměření poplatku tři roky), tak za dobu od 28.1.2018 (tj. první den, kdy žalobce překročil standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok) do 6.2.2018 (kdy žalobce studium úspěšně ukončil státní závěrečnou zkouškou) by nebylo možné žalobci vyměřit poplatek za delší studium. Není přitom sporu o to, že konáním státní závěrečné zkoušky v jiném, dřívějším termínu, mohl žalobce ukončit studium včas.
23. Podle § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách rektor může v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy.
24. Podle čl. 34 odst. 6 Statutu žalované ze dne 16.5.2017 může rektor poplatky spojené se studiem snížit, prominout nebo odložit termín jejich splatnosti v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku za studium. Rektor při tomto rozhodování dbá na rovné zacházení a zajištění předvídatelnosti v rozhodování, jakož i na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem vzniku poplatkové povinnosti. Přihlíží při tom k důvodům hodným zvláštního zřetele. Těmito důvody jsou zejména studijní výsledky žadatele, reprezentace univerzity a doložená sociální situace studenta.
25. Podle zdejšího soudu skutečnost, že student překročí neplacenou dobu studia z důvodů na jeho vůli zcela nezávislých, nadto způsobených přímo vysokou školou stanovením termínu státních závěrečných zkoušek tak, že k překročení doby studia dojde, lze nepochybně považovat za podstatnou okolnost vzniku dané poplatkové povinnosti. V případě, že by děkan Provozně ekonomické fakulty žalované postupoval tak, že by rozhodnutí o vyměření poplatku vydal v mezidobí od 28.1.2018 do 6.2.2018, tak vyměření poplatku za studium za takových okolností představuje zjevnou nespravedlnost a formalismus; ostatně i z těchto důvodů je v čl. 34 odst. 6 Statutu žalované uveden pouze demonstrativní výčet důvodů hodných zvláštního zřetele, které nelze posuzovat a aplikovat šablonovitě, nýbrž vždy podle individuálních okolností daného případu. Stanovení termínu státních závěrečných zkoušek žalovanou na 6.2.2018 představuje podle zdejšího soudu zásadní okolnost, kterou by bylo třeba (alespoň na úrovni rektorky žalované) zohlednit.
26. Zdejší soud uzavírá, že primárním důvodem, pro který obě po sobě jdoucí rozhodnutí, tedy rozhodnutí děkana i rektorky žalované, nemohou v soudním přezkumu obstát, je však již skutečnost, že oprávnění žalované vyměřit žalobci poplatek za delší studium zaniklo spolu s ukončením jeho studia; tato vada je přitom v řízení u žalované nezhojitelná, což vedlo zdejší soud ke zrušení i prvostupňového rozhodnutí.
27. S ohledem na skutečnost, že jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, se již zdejší soud nezabýval dalšími žalobními námitkami vytýkajícími žalované formální

vady napadeného rozhodnutí a poukazujícími na údajnou manipulaci se spisem. Zdejší soud pouze poznamenává, že namítá-li žalobce, že rektorka žalované nevypořádal poznámku zřejmě některého ze zaměstnanců žalované na odvolání žalobce (návrh na snížení poplatku na 0 Kč), tak se zjevně jedná o ručně dodatečně dopsanou poznámku (tedy ne zcela vhodnou formu interní komunikace v rámci žalované), nicméně nejednalo se o odvolací námitku, kterou by byla rektorka žalované povinna „vypořádat“. Rovněž pochybení spočívající v tom, že na stejnopisu rozhodnutí obou stupňů nebylo v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vyznačeno, kdy došlo k jejich vypravení (údajem „Vypraveno dne“), či tvrzená antedatace opravy data narození žalobce v rozhodnutí by nemohly mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí obou stupňů.

28. Zdejší soud tedy jak napadené rozhodnutí žalované, tak rozhodnutí prvostupňové podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 78 odst. 3 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)

IV. Náklady řízení

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. Žalovaná ve věci nebyla úspěšná, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacené soudní poplatky ve výši 4 000 Kč (poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, s nímž byl žalobce úspěšný), dále náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč, jež spočívají v převzetí věci a přípravě zastoupení, podání žaloby, repliky a účasti na jednání, a jeden úkon právní služby po 1 550 Kč, jež spočívá v návrhu na přiznání odkladného účinku, žalobě společně s pěti režijními paušály po 300 Kč, celkem tedy 19 450 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 11 odst. 2 písm. a) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Pokud jde o úkony spočívající v poradě s klientem a prostudování spisu dne 8.6.2018, ty se podle zdejšího soudu nikterak nepromítly do obsahu navazujících podání žalobce, a proto není důvodu klást jejich náhradu k tíži žalované. K zaplacení byla neúspěšně žalované stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. června 2020

David Raus v.r.
předseda senátu